

LAPVÉG

Szállingóznak a fiatalok. Ötönyös, hirtelen megkomolyodott fiúk, meglepően domborodó fehér blúzokban a lányok (milyen jó is, hogy ezt eddig nem vettük észre, a domborodást, a blúzokat, milyen jó, hogy a tanár nem ember); sápadtan várakozik a tanári kar. Pontosítsunk! A tanári kar, élén egy darab csinos igazgatónővel, a tévé előtt áll, ül, járkál fel-alá. Elhadarják a nyolcas híreket. Közlik, hogy kapcsolják a tévészékházban a vizsgatételkijelölőbizottságkülöntermet. De nem kapcsolják. Ostoba videoclipet kevernek fel helyette. Bunyó, meg jó csajok, meg pimf zene, pont olyan, amilyen a vizsgatételek kapcsolása előtt kell. Mindig volt stílusa a magyar közszolgálati tévének, miért most hagyná éppen cserben őtet. Valaki káromkodik, ejnye, tanár úr, hallom, alighanem én voltam, pedig hát van bennem szeretet a vizsgatételeket kijelölő szakértő bizottságok irányában. De van ám. Különösen, amikor egy gyűrött ábrázatú setét szakember mondatokkal arról tudósít, hogy ők, mármint ő és még valakik, titkosan valakik a háttérben meghúzódva, talán setét álarcban ők is, már reggel hatkor összevegyültek a tévé székháza egy abszolútly titkosított termében, hogy abszolútly pártatlanul kiötöljenek három abszolútly pártatlan tételt. Mondanom se kell, gyomrunk ekkorra akkorka, mint egy gombostű fejének az ezredrésze. Mert egy tételkijelölő bizottság, hajnali hatkor a pártatlanság jegyében, titkosan a székházban, no, valljuk be férfiasan, nem akármilyen ám! Aztán jönnek a tételek a férfiú szájából, szépen sorban kifelé. És van ámulás, van megkönnyebbülés. Mert ezek a tételek (Babits, Csokonai, választható, XIX. századi regény) nem rendítik meg az emberi agyvelőt. Sőt. Van tűnődés, mi a fenét kínlódhattak ottan szakmailag a titkos bizottságiak, ha ennyire konvencionális tételsort sikerült csak kiötölniük. Vagy két óra kellett ahhoz, hogy a jóindulatuk alá gyűrjék a szakmai maximalizmusukat? Mindegy. Állt ott a tanári kar, s nem tudta, röhögjön, köhögjön, vagy csak könnyebbüljön meg. Mi mást tehet

ZALÁN TIBOR